

Rejenka.

(Konec.)

Ko se je bližala Brnu in videla pred seboj mesto, je napolnila njeno dušo spet bojazen, negotovost in bridkost.

Po nasvetu dobrih ljudi je šla na magistrat, da bi laglje izvedela za sorodnico prostejovskega dekana.

V magistratni pisarnici je sedel pri pisalni mizi svetovalec Prošek. Bil je v sorodu z Aničinimi starši, in Proškova sta bila Anici, njenim bratom in sestram krstna botra. Imel je že belo brado in lase, lice mu je bilo pa sveže in oči jasne.

»Kako se pišete?« je vprašal svetovalec Anico.

»Anica Zgubek,« je bojazljivo zašepetala deklica.

»Odkod pa ste?«

»Iz Prostejova.«

»Ali ste v Prostejevu doma?«

»Nak.«

»Odkod ste tedaj?«

»Ne vem.«

Prošek je postal pozoren:

»Ne veste? Kako to?«

»Jaz sem se izgubila, pravijo, ko sem bila še majhno dekletce.«

Svetovalec se je zgenil.

»Izgubila? Pa sama?«

»Ne, izgubili sva se bili dve: jaz in sestra moja, Rezika.«

Stari gospod je planil s stola in vprašal z razburjenim glasom:

»Kje so vas našli?«

»V Krtini.«

»Ali nimate nobenega spominka po starših?« je vprašal deklico svetovalec še bolj razburjen.

Anica je izvlekla mali srebrni križček, ki ga je imela na vratu pod obleko in ga pokazala svétniku.

»Samo ta križček, drugega nič?«

Svetovalec Prošek je objel Anico in zaplakal:

»Zlati otrok moj, mi smo te imeli že za mrtvo! Jaz sem tvoj botrček!«

In jokal je mož glasno od samega veselja kakor nekdanj patrijarh Jakob, ko je objemal sina svojega, egiptovskega Jožefa.

»Stopite hitro po izvoščka!« je velel gospod svetovalec slugi.

»Popeljem te k mamici,« je dejal Anici in jo pobožal po licu.

Revica je bila kakor omamljena. Od veselja se je tresla po vsem životu.

Kmalu nato je naznanil sluga, da je voz pripravljen. Gospod svétnik je naročil izvoščku, naj hitro vozi ter ustavi pred hišo Aničine matere.

Stari gospod je prijazno prijel Anico za roko in rekel z ljubeznivim glasom:

»Pojdi, dete moje, pojdi! Tu si doma.«

Anica se je začudeno ozirala po lepi hiši in šla po prstih v prvo nadstropje.

Svetovalec Prošek je pozvonil pred kuhinjo.

Vitka, lepa gospodična mu je odprla in vzkliknila:

»O, gospod botrček, pozdravljeni!«

»Dober dan, Rezika! Je mama doma?«

»Tukaj je!«

Lepa gospa s črnimi, že nekoliko sivimi lasmi je prišla iz stranske sobe in se nasmehnila, ko je podala gospodu svétniku roko:

»Bog vas sprimi, jako nas veseli.«

Toda njene oči so obvisеле na Anici, in je vprašala:

»Kdo je pa ta deklica?«

»Prišla je na magistrat zapuščena sirota, ki išče službe. Ali bi jo vzeli?«

Gospa je zmajala z ramami:

»Ah, gospod boter, saj vendar veste, da nas je za delo dovolj.«

»Dekle je sicer lepo, zdravo — — Jezus, Marija! Kdo je to?« je vzkliknila naglo, pa prišla gospoda Proška za ramo. »Kaj nima to dekle na vratu križčka, kakršnega ste dali Anici pri svetem krstu?«

Prošek je gospo zadržal, da se ni zgrudila pod težo občutkov, in rekel:

»Prav tisti je, gospa! To je vaša Anica!«

»Otrok moj!« je zavpila mati in strastno objela Anico.

Kakšno objemanje in poljubovanje je to bilo!

»Kako se ti je godilo, kje si bila, kdo te je pripeljal sem?«

»Sedite in pomirite se,« je prosil gospod Prošek. »Vse boste zvedeli.«

Mati je vzela Anico v naročaj kakor malega otroka, sestre in bratje so jo obstopili in jo začudeno gledali kakor tujko, ki ne sodi mednje.

Ko je minil prvi naval veselja pri materi in Anici, je pogledala mati Aničino krilo in se ustrašila:

»Bog moj mili, otrok, kakšna pa si! Nimaš druge obleke?«

»Tamle v culi imam še dve.«

»Pokaži!«

Anica je razvezala culo, in gospa je tlesknila z rokami:

»Oh, to so same cunje! Ubogi otrok! Tebi se je moralo goditi slabo!«

»Samo, da je spet doma!« je tolažil gospod Prošek.

»Rezika,« je velela mati, »poišči kakšno obleko, ki jo bo mogla Anica obleči. — Anica, poglej, s tole sta se izgubili!« —

Potem so napravili veliko pojedino od samega veselja, da se je izgubljena hčerka spet našla, in gospod Prošek se je moral ž njimi vred veseliti in gostiti.

Popoldne so se šli vsi zahvalit Bogu za srečno vrnitev izgubljenega otroka. Klečali so v Lavretanski kapeli pri frančiškanih, in gotovo ni kipela že dolgo tako vesela zahvalna molitev k Materi božji kakor ta dan iz src tam klečeče družine.

***